

нелопу, неже да царствувамъ макаръ ще бы верху вся языки міра. О Критяне вые видите глубину сердца моего, требува да пойда отъ васъ, но благомыслия мои къ вамъ що имамъ, само една смерть може ще да ги заглади. Во истинну даже до послѣднее свое воздыханіе Телемахъ ще обыча Критяны, и ще мысли славу нхну като сущую свою.

Єдва скончахъ тья глаголы, абіе се подигна въ собраніе оное едно шептателно смущеніе подобно морскимъ волнамъ, кога се сокрушаватъ една съ другу на едно зловреміе. Єдин говореха не ще ли бы това нѣкое божество подъ челоуѣческой образъ? Друзи увѣриваха че ме бѣха видѣли и по други земли и познаваха ме. Друзи викаха, че требува да го понудимъ за да царува тукъ. На конецъ, почехъ да имъ говора, и секій се тцаше да молчи безъ да знае дали азъ ща прїнемъ или не онова отъ кое се отричахъ понапредъ. Азъ прочее имъ говорихъ тако.

Послушайте; о Критяне да ви кажа онова що мысля. Вые сте люди разумнѣйши отъ всѣхъ людей, но той разумъ ище, споредъ какъ ми се чини едно сохраненіе, отъ кое гледамъ че сте лишени. Требува да изберете за царя, не онаго челоуѣка що говори подобрѣ за законы, но онаго що ги полага въ дѣло съ єдну добродѣтель найизвѣстну. А заради мене, азъ самъ еще младъ, и слѣдователно безъ искусство, подложенъ страстнымъ устремленіямъ, и наймного въ єдно состояніе за да се подложа на ученіе за да зная да управлявамъ нѣкое време. Не искайте прочее єдного челоуѣка що є побѣдилъ другія чрезъ или мужество свое, но онаго